ROZSUDEK SOUDU (druhého senátu)

30. června 2009 *

Ve věci T-444/07,

Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (CPEM), se sídlem v Marseille (Francie), zastoupené C. Bonnefoi, avocat,

žalobce,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené L. Flynnem a A. Steiblytė, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise K(2007) 4645 ze dne 4. října 2007, kterým se zrušuje pomoc udělená Evropským sociálním fondem (ESF) rozhodnutím K(1999) 2645 ze dne 17. srpna 1999, jakož i návrh na náhradu škody,

* Jednací jazyk: francouzština.

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (druhý senát),

ve složení I. Pelikánová (zpravodajka), předsedkyně, K. Jürimäe a S. Soldevila Fragoso, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. prosince 2008,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 147 odst. 1 ES svěřuje Komisi správu Evropského sociálního fondu (ESF) zřízeného na základě čl. 146 ES. ESF je podle čl. 159 odst. 1 ES jedním ze strukturálních fondů.

2 Právní rámec, kterým se v programovém období 1994 až 1999 řídily strukturální fondy a který je relevantní v projednávané věci, tvoří zejména nařízení Rady (EHS) č. 2052/88 ze dne 24. června 1988 o úkolech strukturálních fondů a jejich účinnosti a o koordinaci mezi jejich činnostmi navzájem a mezi těmito činnostmi a operacemi Evropské

investiční banky a jinými stávajícími finančními nástroji (Úř. věst. L 185, s. 9), ve znění nařízení Rady (EHS) č. 2081/93 ze dne 20. července 1993 (Úř. věst. L 193, s. 5, dále jen „nařízení č. 2052/88“).

3 K provedení tohoto nařízení přijala Rada nařízení (EHS) č. 4255/88 ze dne 19. prosince 1988, kterým se stanoví prováděcí ustanovení k nařízení (EHS) č. 2052/88, pokud jde o ESF (Úř. věst. L 374, s. 21), ve znění nařízení Rady (EHS) č. 2084/93 ze dne 20. července 1993 (Úř. věst. L 193, s. 39, dále jen „nařízení č. 4255/88“). Rada rovněž přijala nařízení (EHS) č. 4253/88 ze dne 19. prosince 1988, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 2052/88, pokud jde o koordinaci mezi činnostmi jednotlivých strukturálních fondů navzájem a mezi těmito činnostmi a operacemi Evropské investiční banky a jinými dostupnými finančními nástroji (Úř. věst. L 374, s. 1), ve znění nařízení Rady (EHS) č. 2082/93 ze dne 20. července 1993 (Úř. věst. L 193, s. 20) (dále jen „nařízení č. 4253/88“).

4 Nařízení č. 2052/88 a č. 4253/88 byla s účinností ode dne 1. ledna 2000 zrušena čl. 54 prvním pododstavcem nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 ze dne 21. června 1999 o obecných ustanoveních o strukturálních fondech (Úř.věst. L 161, s. 1; Zvl. vyd. 14/1, s. 31), aniž by tím byl dotčen čl. 52 odst. 1 tohoto nařízení.

5 Nařízení č. 4255/88 bylo zrušeno s účinností ode dne 1. ledna 2000 článkem 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1784/1999 ze dne 12. července 1999 o ESF (Úř. věst. L 213, s. 5; Zvl. vyd. 14/1, s. 106), jehož článek 9 odkazuje na přechodná ustanovení uvedená v článku 52 nařízení č. 1260/1999.

6 Odstavec 1 posledně uvedeného ustanovení zakotvuje zejména, že „tímto nařízením není dotčeno pokračování nebo změna, včetně úplného nebo částečného zrušení, pomoci schválené Radou nebo Komisí na základě nařízení […] č. 2052/88 a […] č. 4253/88 ani žádného jiného právního předpisu, který se na tuto pomoc vztahuje v den 31. prosince 1999“.

7 Ze spojení všech těchto ustanovení plyne, že ačkoli nařízení č. 4255/88 bylo zrušeno nařízením č. 1784/1999, posledně uvedené nařízení tím, že odkazuje na přechodná ustanovení uvedená v článku 52 nařízení č. 1260/1999, stanoví, že nařízení č. 4255/88 a nařízení č. 4253/88 se budou nadále vztahovat na pomoc schválenou na základě nařízení č. 4255/88.

8 Podle čl. 6 odst. 1 písm. a) nařízení č. 4255/88, nazvaného „Technická pomoc, pilotní a demonstrační projekty“:

„[ESF] může vedle podpůrných rámců Společenství financovat až do výše 0,5 % z objemu jemu přidělených ročních finančních prostředků přípravné, posuzovací, monitorovací a hodnotící činnosti ve členských státech nebo na úrovni Společenství nutné k uskutečnění akcí vymezených v článku 1. Tyto se provádějí z podnětu Komise nebo na účet Komise. Zahrnují:

a) akce inovační povahy, jejichž účelem je potvrdit nové hypotézy vztahující se k obsahu, metodologii a organizaci odborného vzdělávání a zahrnující začlenění rozměru Společenství a obecněji rozvoj zaměstnanosti včetně podpory rovnosti příležitostí na trhu práce pro muže a ženy a profesní začleňování vyloučených osob na trhu práce s cílem vytvořit základ pro pozdější pomoc [ESF] ve vícero členských státech […]“ *(neoficiální překlad)*

9 Podle článku 24 nařízení č. 4253/88, nazvaného „Snížení, pozastavení a zrušení pomoci“:

„1. Jestliže se zdá, že uskutečňování akce nebo opatření neodůvodňuje část nebo celou finanční pomoc, která na ně byla přidělena, přikročí Komise k patřičnému přezkoumání

případu v rámci partnerství, přičemž si ve stanovené lhůtě vyžádá vyjádření zejména od členského státu nebo orgánů, které tento členský stát pověřil prováděním akce.

2. Na základě tohoto přezkumu může Komise snížit nebo pozastavit pomoc na dotčenou akci nebo opatření, jestliže přezkum potvrzuje existenci významné vady nebo změny, která má vliv na povahu a podmínky provádění akce nebo opatření a pro kterou nebylo žádáno o schválení Komisí.

3. Veškeré částky, které byly vyplaceny neoprávněně, musí být vráceny Komisi. Nevrácené částky se úročí úrokem z prodlení v souladu s ustanoveními finančního nařízení a podmínkami, které stanoví Komise postupy uvedenými v hlavě VIII." *(neoficiální překlad)*

Skutečnosti předcházející sporu

10 Dne 21. července 1998 zveřejnila Komise výzvu k podávání nabídek k provedení pilotní akce „Místní sociální kapitál" (Úř. věst. C 228, s. 15). Komise v ní definovala pokyny pro udělování globálních grantů zprostředkovatelským organizacím na podporu osob, které budou realizovat mikroprojekty napomáhající zaměstnanosti a sociální soudržnosti. Jak vyplývá z jejího bodu 2, tato výzva byla „určena výlučně neziskovým organizacím, jakož i již existujícím konsorciím těmito organizacemi založeným". Podle téhož bodu „budou zprostředkovatelské organizace […] povinny poskytnout spolufinancování, jehož výše nebude smět být nižší než 15 % požadovaného grantu".

11 Rozhodnutím K(1999) 2645 ze dne 17. srpna 1999 (dále jen „rozhodnutí o udělení") udělila Komise pomoc ESF ve formě globálního grantu na financování pilotního

projektu předloženého Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (dále jen „CPEM" nebo „žalobce"). ESF byla na tento pilotní projekt přidělena celková maximální částka ve výši 1 000 000 eur.

12 Rozhodnutí o udělení podle svého čl. 1 vymezuje postupy při udělování a využívání grantu uděleného CPEM ze strany Komise. Podle článku 2 tohoto rozhodnutí jsou zvláštní podmínky grantu popsány v příloze III rozhodnutí o udělení. Článek 3 odst. 2 a 3 rozhodnutí o udělení stanovují u pilotního projektu konec doby pro přijímání závazků výdajů na den 31. srpna 2001 a konec doby provádění na den 28. února 2002. Článek 7 rozhodnutí o udělení stanoví, že CPEM je povinno dodržovat podmínky pro průběh projektu uvedené v „Průvodci k článku 6 ESF – ‚Místní sociální kapitál' " (dále jen „Průvodce vedoucího projektu").

13 Rozhodnutím K(2001) 2144 ze dne 18. září 2001 prodloužila Komise na základě žádosti o prodloužení předložené žalobcem dobu pro přijímání závazků výdajů u pilotního projektu až do dne 31. prosince 2001 a dobu pro jeho provedení do dne 30. června 2002.

14 Po udělení globálního grantu, jak to bylo oznámeno v přihlášce CPEM, uzavřelo CPEM dne 20. září 2000 úmluvu o provedení pilotního projektu s Centre de formation professionnelle et de promotion sociale (CFPPS), strukturou povahy neziskového sdružení, která se následně přeměnila v Marseille Service Développement (MSD).

15 Dne 7. října 2002 Komise obdržela od MSD závěrečnou zprávu a žádost o závěrečnou platbu ve vztahu k akcím podniknutým v rámci pilotního projektu.

16 Komise provedla prozatímní platby a závěrečnou platbu týkající se tohoto projektu v celkové výši 1 000 000 eur.

17 V srpnu 2004 provedlo Generální ředitelství pro zaměstnanost, sociální věci a rovné příležitosti Komise (dále jen „GŘ Zaměstnanost“) u MSD audit, který neodhalil významné vady a vedl k navracení 4 472,30 eur.

18 V květnu 2004 kontaktoval GŘ Zaměstnanost a Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) jistý stěžovatel, aby ohlásil špatné finanční a administrativní řízení ze strany CPEM a jeho mandatářů, pokud jde o provedení jeho individuálního projektu. OLAF zahájil vnější vyšetřování dne 2. května 2005 a ve dnech 27. června až 1. července 2005 provedl v Marseille inspekci na místě u CPEM a dalších hospodářských subjektů, které měly k pilotnímu projektu vztah.

19 Dne 8. září 2005 předal OLAF svou inspekční zprávu žalobci, který odpověděl dopisem ze dne 13. října 2005. OLAF na tento dopis odpověděl dopisem ze dne 11. dubna 2006. Žalobce zaslal svou odpověď dne 21. dubna 2006. Následně se dne 25. dubna 2006 na žádost žalobce konala v Bruselu v sídle úřadu OLAF schůzka, které se účastnilo GŘ Zaměstnanost.

20 Dopisem ze dne 24. května 2006 oznámil OLAF žalobci, že fáze vyšetřování skončila a že bude vypracována závěrečná zpráva. Svou závěrečnou zprávu OLAF přijal dne 4. října 2006. Tato zpráva byla žalobci předána dopisem ze dne 20. října 2006. Závěrečná zpráva úřadu OLAF konstatovala několik závažných vad, s ohledem na něž bylo navrženo zrušení pomoci Společenství ve výši 1 000 000 eur a navrácení částky 995 527,70 eur.

21 Dopisem ze dne 18. ledna 2007 oznámila Komise žalobci, že má v úmyslu zahájit řízení upravené v článku 24 nařízení č. 4253/88.

22 Dopisem ze dne 19. března 2007 odpověděl žalobce na dopis ze dne 18. ledna 2007 a zpochybnil závěrečnou zprávu úřadu OLAF.

23 Jelikož Komise neměla za to, že by odpověď žalobce ze dne 19. března 2007 přinášela právní nebo skutkové poznatky, které by mohly popřít zjištění učiněná v závěrečné zprávě ze strany úřadu OLAF, konstatovala, že žalobce neprovedl projekt, jak bylo popsáno v rozhodnutí o udělení, a zavedl systém řízení, který porušoval platná pravidla. Rozhodnutím K(2007) 4645 ze dne 4. října 2007 (dále jen „napadené rozhodnutí") zrušila Komise pomoc schválenou rozhodnutím o udělení. Na základě článku 2 napadeného rozhodnutí dluží příjemce Komisi částku činící mimo příslušenství 995 527,70 eur.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

24 Návrhem zapsaným v kanceláři Soudu dne 5. prosince 2007 podal žalobce tuto žalobu.

25 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 16. ledna 2008 podal žalobce návrh na předběžná opatření. Usnesením ze dne 19. února 2008, CPEM v. Komise (T-444/07 R, Sb. rozh. s. II-27, zveřejněné shrnutí) předseda Soudu tento návrh na předběžná opatření zamítl.

26 Písemná část řízení byla ukončena dne 29. dubna 2008.

27 Dne 23. října 2008 Soud v rámci organizačního procesního opatření podle článku 64 svého jednacího řádu jednak vyzval CPEM, aby se vyjádřilo k důvodům nepřípustnosti, které ve své žalobní odpovědi vznesla Komise, a jednak vyzval Komisi, aby předložila některé dokumenty. Strany byly současně vyzvány, aby před jednáním písemně odpověděly na některé otázky předložené Soudem. Strany těmto žádostem ve stanovených lhůtách vyhověly.

28 Žalobce navrhuje, aby Soud:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– přiznal mu právo na náhradu škody pro veřejný zásah do jeho dobré pověsti, vyčíslenou na 100 000 eur;

– přiznal jeho zaměstnancům právo na symbolickou náhradu škody ve výši jednoho eura pro každého za závažný zásah do jejich poklidu při práci;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

29 Komise navrhuje, aby Soud:

– prohlásil žalobu za nepřípustnou nebo, případně, za neopodstatněnou;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

K přípustnosti

1. *Argumenty účastníků řízení*

30 Komise zpochybňuje přípustnost druhého a třetího návrhového žádání žalobce, protože dostatečně neupřesňují, zda jsou splněny podmínky pro náhradu škody, která měla domněle vzniknout. Žaloba totiž neumožňuje určit důvody, pro které postoj, který Komise zaujala v napadeném rozhodnutí, představuje příčinu škody tvrzené žalobcem, a žalobce nepřinesl nejmenší důkaz o tom, že tvrzená újma je skutečná.

31 Ve svém vyjádření ze dne 17. listopadu 2008 prohlásilo CPEM k důvodům nepřípustnosti uplatněným Komisí, že předmětem sporu v tomto ohledu není vyplacení náhrady škody, ale toliko přiznání práva na takovou náhradu škody. Kromě toho vysvětlilo, v čem podle něj spočívá jednání, které vytýká Komisi, utrpěná újma a příčinná souvislost mezi nimi. Konečně předložilo vysvětlení, pokud jde o důvody, pro které zaměstnanci CPEM požadují symbolickou náhradu škody ve výši jednoho eura.

2. *Závěry Soudu*

K přípustnosti druhého návrhového žádání, podle něhož má být CPEM přiznáno právo na náhradu škody

32 Na základě čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora, který se na základě čl. 53 prvního pododstavce tohoto statutu a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu vztahuje na řízení před Soudem, musí každá žaloba uvádět předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů. Tyto údaje musí být musí být uvedeny dostatečně jasně a přesné, aby žalovaný mohl připravit svoji obhajobu a Soud mohl o žalobě rozhodnout, aniž by případně měl k dispozici další informace. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je k tomu, aby žaloba byla přípustná, třeba, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby (usnesení Soudu ze dne 28. dubna 1993, De Hoe v. Komise, T-85/92, Recueil, s. II-523, bod 20, a rozsudek Soudu ze dne 29. ledna 1998, Dubois et Fils v. Rada a Komise, T-113/96, Recueil, s. II-125, bod 29).

33 Aby byly splněny tyto požadavky, musí žaloba na náhradu škody domněle způsobené orgánem Společenství obsahovat údaje, které umožňují určit jednání, které žalobce orgánu vytýká, důvody, na základě kterých má za to, že mezi tímto jednáním a škodou, o které tvrdí, že ji utrpěl, existuje příčinná souvislost, jakož i charakter a rozsah této škody (rozsudky Soudu ze dne 18. září 1996, Asia Motor France a další v. Komise, T-387/94, Recueil, s. II-961, bod 107; ze dne 6. května 1997, Guérin automobiles v. Komise, T-195/95, Recueil, s. II-679, bod 21; ze dne 10. července 1997, Guérin automobiles v. Komise, T-38/96, Recueil, s. II-1223, bod 42, a Dubois et Fils v. Rada a Komise, uvedený výše, bod 30).

34 V projednávané věci je přitom nutno konstatovat, že jediným údajem, který CPEM předložilo na podporu své žádosti o náhradu škody formulované v druhém návrhovém žádání, je právě toto návrhové žádání, které zní následovně:

„CPEM žádá Váš Soud […] aby přiznal právo na náhradu škody za veřejný zásah do dobré pověsti organizace, která jedná v rámci poslání v obecném zájmu (odhadované na 100 000 eur).“

35 Z této formulace lze dovodit, že tvrzená škoda spočívá v zásahu do dobré pověsti CPEM, aniž by však CPEM upřesnilo, o co se částka 100 000 eur opírá. Pokud jde o vytýkané jednání, zdá se, že z celé žaloby, jakož i z vyjádření CPEM ze dne 17. listopadu 2008 vyplývá, že v rámci prvního žalobního důvodu jsou předmětem výtek CPEM domnělé procesní vady přičitatelné úřadu OLAF a Komisi. Je však třeba konstatovat, že v žalobě chybí jakýkoli údaj, pokud jde o příčinnou souvislost mezi vytýkaným jednáním a tvrzenou škodou.

36 Soudu přitom, neposkytne-li žalobce žádný údaj, nepřísluší, aby dovozoval a ověřoval existenci případné příčinné souvislosti mezi vytýkaným jednáním a tvrzenou újmou (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2006, Organizace Mudžáhidů íránského lidu v. Rada, T-228/02, Sb. rozh. s. II-4665, bod 179).

37 Je pravda, že – jak CPEM uvedl ve svém vyjádření ze dne 17. listopadu 2008 – „přímá příčinná souvislost se zásahem do dobré pověsti“ existuje, pokud je organizace pověřená jednáním ve finanční oblasti viněna a odsouzena za špatné finanční hospodaření, zatímco nedošlo ke zneužití finančních prostředků ani podvodu, nýbrž nanejvýš k „omylům ve správní prezentaci“ v rámci složité procesní úpravy. V tomto ohledu je však třeba připomenout, že v souladu s judikaturou uvedenou výše v bodě 32, musejí hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je žaloba založena, vyplývat přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby. V projednávané věci přitom Soud již dříve konstatoval, že se v žalobě neobjevuje žádný, byť jen stručný, údaj o příčinné souvislosti mezi jednáním vytýkaným Komisi

a újmou utrpěnou CPEM. Proto každý pozdější údaj o této souvislosti je třeba odmítnout jako opožděný (viz v tomto smyslu výše uvedené usnesení De Hoe v. Komise, bod 25).

38 Z toho plyne, že druhé návrhové žádání CPEM musí být odmítnuto jako nepřípustné.

K přípustnosti třetího návrhového žádání, podle něhož má být zaměstnancům CPEM přiznáno právo na náhradu škody

39 Pokud jde o třetí návrhové žádání, jehož předmětem je žádost o náhradu škody ve prospěch zaměstnanců CPEM, je třeba uvést, že žalobce ani neuvedl, ani neprokázal, že je těmito zaměstnanci zmocněn podat jejich jménem žalobu o náhradu škody.

40 Toto návrhové žádání je proto třeba odmítnout jako nepřípustné pro nedostatek právního zájmu na podání žaloby.

K věci samé

41 Žalobce vznáší dva žalobní důvody vztahující se jednak k postupu úřadu OLAF a Komise, a jednak k meritu napadeného rozhodnutí.

1. *K prvnímu žalobnímu důvodu, zpochybňujícímu postup úřadu OLAF a Komise*

Argumenty účastníků řízení

42 Ve svém prvním žalobním důvodu CPEM vytýká Komisi, že v rámci řízení vedoucího k přijetí napadeného rozhodnutí nedodržela obecné zásady právní, zejména obecnou zásadu dodržování práva na obhajobu. Tento žalobní důvod je rozdělen do pěti částí.

43 V rámci první části CPEM s odkazem na svědectví svých zaměstnanců uvádí, že OLAF provedl vyšetřování, které bylo svou formou podjaté v neprospěch CPEM.

44 V druhé části CPEM kritizuje postup uplatněný ze strany úřadu OLAF, a to z důvodu záměny mezi postupy zakotvenými nařízením Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 ze dne 11. prosince 1996 o kontrolách a inspekcích na místě prováděných Komisí za účelem ochrany finančních zájmů Evropských společenství proti podvodům a jiným nesrovnalostem (Úř. věst. L 292, s. 2; Zvl. vyd. 09/01, s. 303) a postupy zakotvenými nařízením Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (Úř. věst. L 312, s. 1; Zvl. vyd. 01/01, s. 340). CPEM zejména uvádí, že zaměstnanci úřadu OLAF naznačovali možnost uplatnění trestních sankcí a že jejich jednání vytvořilo atmosféru zmatku a strachu u osob, které byly kontrole přítomny, a to zvláště vzhledem k neustálému užívání výrazu „podvod" a skutečnosti, že pojmy „vyšetřování" a „kontrola" byly v rámci téhož postupu používány bez rozlišování. Také oznámení státnímu zástupci před správní kontrolou a přítomnost příslušníka kriminální policie při kontrolách na místě prokazovaly, že dotčená kontrola nemá výlučně správní povahu.

45 Ve třetí části CPEM zpochybňuje důvěryhodnost vyšetřování vedeného ze strany úřadu OLAF. V tomto kontextu uvádí, že vyšetřování bylo spojeno s řadou irelevantních, utiskujících nebo abuzivních procesních prvků, nepřípustných v rámci dodržování obecných zásad práva Společenství a nezaujatého šetření. Vyšetřovatelé úřadu OLAF si zejména nesprávně vybrali vyslýchané osoby a dopustili se nevhodných výroků o úřednících státu a advokátovi CPEM. Kromě toho jsou některé záznamy z výslechů a zpráva z dvoustranné schůzky mezi CPEM a OLAF ze dne 25. dubna 2006 nesprávné nebo nejsou ze strany dotčených osob podepsány a zprávy úřadu OLAF, ze kterých Komise vycházela při přijímání napadeného rozhodnutí, obsahují skutkové omyly.

46 Čtvrtá část vychází z porušení práva na obhajobu při vyšetřování. V tomto kontextu vznáší CPEM několik výtek k tomu, jak OLAF naložil se stížnostmi, které vedly k zahájení jeho vyšetřování. Obsah těchto stížností zejména nebyl CPEM sdělen a CPEM nemělo možnost předložit v tomto ohledu vyjádření. Kromě toho, pokud se vůbec stížnost z května 2004 týká praktiky „valorizace“, je neopodstatněná. Navíc OLAF učinil rozporná prohlášení, pokud jde o roli, jakou hrály stížnosti přijaté v květnu 2005 při zahájení procesu kontroly. Konečně OLAF informoval tisk o věci ještě před tím, než Komise přijala napadené rozhodnutí.

47 Konečně v páté části CPEM zpochybňuje to, že OLAF při svém vyšetřování použil různá vydání Průvodce vedoucího projektu. Tento průvodce zejména existoval v několika zněních včetně prozatímního, které CPEM nepovažoval za závazné a k němuž tedy nepřihlížel.

48 Komise argumenty CPEM odmítá.

Závěry Soudu

49 Především je třeba konstatovat, že – pokud jde o pátou část žalobního důvodu – otázka, zda vůči CPEM bylo možné uplatňovat Průvodce vedoucího projektu i přes vyvíjející se povahu tohoto dokumentu, se netýká formální stránky správního řízení, nýbrž spadá do merita napadeného rozhodnutí. S ohledem na to, že CPEM vznáší otázku uplatnitelnosti dotčeného Průvodce také v rámci třetí části druhého žalobního důvodu, budou veškeré argumenty týkající se této otázky zkoumány v tomto rámci.

50 Následně je třeba uvést, že text žaloby neupřesňuje, jaké jiné zásady kromě dodržování práva na obhajobu měly být porušeny. Za těchto okolností je třeba omezit přezkum prvního žalobního důvodu pouze na zásadu dodržování práva na obhajobu, neboť Soudu nepřísluší vyhledávat a určovat zásady, jejichž porušení by bylo možné se dovolávat, pokud žalobce neuvede žádné údaje.

51 Podle ustálené judikatury zásada dodržování práva na obhajobu vyžaduje, aby osoby, kterým jsou určena rozhodnutí, která významně ovlivňují jejich zájmy, mohly užitečně vyjádřit své stanovisko (rozsudky Soudu ze dne 9. dubna 2003, Forum des migrants v. Komise, T-217/01, Recueil, s. II-1563, bod 56, a ze dne 11. prosince 2003, Conserve Italia v. Komise, T-306/00, Recueil, s. II-5705, bod 107; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 10. července 1986, Belgie v. Komise, 234/84, Recueil, s. 2263, bod 27).

52 Pokud jde o výtku vznášenou v rámci čtvrté části, podle níž měl OLAF informovat tisk o věci ještě před tím, než Komise přijala napadené rozhodnutí, stačí v projednávané věci konstatovat, že taková výtka, i kdyby se potvrdila, neznamenala by porušení práva na obhajobu CPEM, jak je vymezeno v předchozím bodě. Je ji proto třeba zamítnout jako irelevantní, a to aniž by bylo nutné zkoumat otázku, zda – jak ujišťuje CPEM – se článek v tisku ze dne 7. října 2007, na který CPEM odkazuje, skutečně opírá o informace, které byly získány od úřadu OLAF.

53 Kromě toho z judikatury rovněž plyne, že právo na obhajobu je z důvodu procesní vady porušeno pouze tehdy, pokud měla vada konkrétní dopad na možnost dotčených podniků hájit se. Nedodržení platných pravidel, jejichž účelem je chránit právo na obhajobu, tak může představovat vadu správního řízení jen tehdy, je-li prokázáno, že by toto řízení mohlo vyústit v jiný výsledek, pokud by tato pravidla byla dodržena (viz rozsudek Soudu ze dne 14. prosince 2005, General Electric v. Komise, T-210/01, Sb. rozh. s. II-5575, bod 632 a citovaná judikatura).

54 Ve vztahu ke každé z výtek vznesených CPEM v rámci prvního žalobního důvodu je tedy třeba zkoumat, zda, zaprvé, mohlo CPEM před přijetím napadeného rozhodnutí užitečně vyložit své stanovisko, a, zadruhé, pokud tomu tak nebylo, zda by dané řízení mohlo vést k jinému výsledku za předpokladu, že by CPEM bývalo své stanovisko užitečně vyjádřit mohlo.

55 Pokud přitom jde o první otázku, která s sebou nese nutnost určit, zda CPEM mohlo užitečně prezentovat své stanovisko, co se týče jiných skutečností zmíněných v rámci prvního žalobního důvodu, než je ta, která je uvedena výše v bodě 52, je třeba odmítnout jeho tvrzení o porušení jeho práva na obhajobu. S přihlédnutím k výměně korespondence mezi CPEM a OLAF, a sice k dopisu CPEM ze dne 13. října 2005 obsahujícímu vyjádření k inspekční zprávě úřadu OLAF ze dne 8. září 2005, k dopisu úřadu OLAF ze dne 11. dubna 2006 a k dopisu CPEM ze dne 21. dubna 2006 (viz bod 19 výše) je totiž třeba konstatovat, že CPEM měl možnost předložit veškerá vyjádření, která považoval za relevantní, ohledně počínání úřadu OLAF, která kritizuje ve svém prvním žalobním důvodu, přičemž tuto možnost ostatně, pokud jde o některé ze svých výtek, sdostatek využil. Zejména zaujal zevrubný postoj k postupu uplatněnému ze strany úřadu OLAF. Žalobce měl tedy možnost prezentovat svá vyjádření ke každé otázce mající vztah ke skutečnostem zmíněným v prvním žalobním důvodu, které předcházejí dotčené výměně korespondence, takže jeho práva na obhajobu byla v tomto ohledu plně dodržena.

56 Z toho vyplývá, že první žalobní důvod je třeba zamítnout jako neopodstatněný, a to aniž by bylo nutné ověřovat, zda skutková tvrzení, která CPEM v tomto rámci činí, jsou správná.

2. *Ke druhému žalobnímu důvodu, zpochybňujícímu napadené rozhodnutí co do meritu*

57 Ve druhém žalobním důvodu vytýká CPEM Komisi různá nesprávná právní posouzení, která měla poznamenat legalitu napadeného rozhodnutí.

58 Tento žalobní důvod je rozdělen do pěti částí. V první části žalobce uvádí, že OLAF a Komise nerespektovaly francouzský koncept neziskové organizace. Druhá část se opírá o domnělé nerespektování právních vztahů mezi žalobcem a orgány města Marseille. Třetí část vychází z neuplatnitelnosti Průvodce vedoucího projektu. Čtvrtá část se týká nesrovnalostí, které jsou vytýkány žalobci. Konečně v rámci páté části žalobce zpochybňuje použitelnost nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74), v tom rozsahu, v jakém sloužilo za základ napadeného rozhodnutí.

K první části, vycházející z porušení francouzského konceptu neziskové organizace

Argumenty účastníků řízení

59 CPEM uvádí, že OLAF ani Komise nerespektovaly jeho statut sdružení spadajícího do působnosti francouzského zákona ze dne 1. července 1901, v platném znění, když jej kvalifikovaly jako neziskové sdružení (ASBL), což je institut spadající do belgického práva. Podle CPEM je nepřípustné, aby zpráva úřadu OLAF zpochybňovala, že CPEM a MSD jsou neziskovými organizacemi, pokud tato dvě sdružení naplňují veškerá kritéria konceptu „neziskovosti“ a jsou jako taková uznávána francouzskými úřady. Žalobce navíc vytýká úřadu OLAF, že status „neziskové organizace“ na straně jedné zaměnil se statusem „veřejnoprávní organizace“, „organizace vykonávající činnosti spadající do působnosti veřejného práva“ a „kvaziveřejné organizace“ na straně druhé.

60 Komise žalobcovy argumenty vyvrací.

Závěry Soudu

61 Je třeba uvést, že OLAF jak ve své inspekční zprávě ze dne 8. září 2005, tak v konečné zprávě ze dne 4. října 2006 popisoval žalobce jako „strukturu charakteru sdružení podle zákona z roku 1901“ nebo jako „sdružení podle zákona z roku 1901“. Pouze v záhlaví těchto dvou zpráv, jakož i v záhlaví aktu o kontrole a o šetření na místě ze dne 27. a 29. června 2005 byl CPEM označen jako ASBL. Použití této zkratky, o níž Komise uvádí, že byla použita ve smyslu „nezisková organizace“ a bez odkazu k právnímu statusu CPEM, však nemělo žádný dopad na posouzení skutečností, které jsou CPEM v dotčených zprávách a napadeném rozhodnutí vytýkány. Dotčené dokumenty se totiž právním statusem CPEM vůbec nezabývají.

62 Navíc se CPEM ve své přihlášce v bodě „totožnost žadatele“ samo označilo za „neziskové sdružení“, což mohlo přispět k tomu, že v tomto ohledu došlo v útvarech Komise k záměně.

63 Z toho vyplývá, že skutečnost, že OLAF nesprávně označil CPEM a MSD v některých dokumentech jako ASBL, nemá za následek vadnost napadeného rozhodnutí. První část druhého žalobního důvodu je proto třeba zamítnout.

K druhé části, vycházející z nerespektování vztahů mezi žalobcem a městem Marseille

Argumenty účastníků řízení

64 CPEM kritizuje rozbor vztahů mezi městem Marseille a jím samotným provedený úřadem OLAF v jeho závěrečné zprávě, jakož i Komisí v napadeném rozhodnutí a uplatňuje v tomto ohledu čtyři argumenty.

65 Komise žalobcovy argumenty vyvrací.

Závěry Soudu

66 V této části druhého žalobního důvodu CPEM zpochybňuje bod 11 konečné zprávy úřadu OLAF, v němž OLAF rozebírá vztah mezi městem Marseille, CPEM a MSD. Konstatuje se v něm zejména, že:

– samo město Marseille nemohlo podat přihlášku jakožto příjemce grantu ESF, poněvadž jednou z hlavních charakteristik pilotního projektu bylo obracet se při jeho provádění na soukromé neziskové organizace (bod 11-1);

– MSD je s ohledem na své stanovy sdružením úzce spojeným s městem Marseille (bod 11-2);

– „demunicipalizace“ MSD, k níž došlo při změnách jeho stanov dne 11. května 2000, v tom smyslu, že jeho členové, kteří vykonávají volený městský mandát, budou napříště zasedat pouze v poradním postavení, musí být závažně relativizována, protože další parametry ukazují, že úzké spojení s městem Marseille se nezměnilo (bod 11-3);

– CPEM a MSD jsou závislé na městu Marseille, pokud jde o jejich prostory, zaměstnance a jejich fungování a provádějí některé aspekty politiky města (bod 11-4);

– město Marseille vyplatilo pouze část svého předpokládaného příspěvku na financování pilotního projektu, aniž by je CPEM nebo MSD nutily ke splnění jeho finančních závazků, což naznačuje jejich závislost ve vztahu k městu a relativnost jejich skutečné rozhodovací pravomoci (body 11-7 a 11-8);

– OLAF má za to, že rozhodnutí CPEM svěřit výkon akce, jakož i její provedení MSD mělo za následek, ba dokonce za cíl, obejít požadavek pilotního projektu obrátit se při jeho provádění na soukromé neziskové organizace (bod 11-12).

67 Je ovšem třeba konstatovat, že spis neobsahuje poznatky, které by tato posouzení úřadu OLAF zpochybňovaly nebo které by naznačovaly, že napadené rozhodnutí mohlo být v důsledku těchto posouzení vadné. Takové poznatky zejména nevyplývají z argumentů, které CPEM předložil Soudu.

68 Zaprvé je třeba odmítnout argument CPEM, podle něhož závěrečná zpráva naznačuje, že město Marseille usilovalo o předložení přihlášky do pilotního projektu nebo že využilo zástupných sdružení a mělo za cíl obejít požadavek využití soukromých

organizací. Zpráva totiž pouze připomíná, že město Marseille nemohlo předložit přihlášku, aniž by uváděla, zda to bylo jeho úmyslem. Pokud jde o to, že k provedení bylo využito sdružení MSD, což mělo mít za následek obejití určitých požadavků pilotního projektu, není toto vyjádření formulováno ve vztahu k městu Marseille, nýbrž v rozporu s tím, co žalobce tvrdí, ve vztahu k žalobci samotnému. Proto nemůže první argument CPEM obstát.

69 Zadruhé, pokud jde o tvrzení CPEM, že OLAF poznámkami obsaženými v bodě 13 závěrečné zprávy zasáhl do vnitrostátního francouzského práva a do tématiky „demunicipalizace", musí být zamítnuto jako neopodstatněné a irelevantní pro řešení projednávaného sporu. V tomto bodě totiž OLAF pouze uvedl, že přes pokles rozhodovací role zastupitelů města v rámci MSD má toto sdružení nadále z důvodu jiných skutkových okolností úzké svazky s městem Marseille. Z toho plyne, že druhý argument CPEM musí být zamítnut.

70 Zatřetí, pokud jde o kritiku ve vztahu k závěru úřadu OLAF, podle něhož jsou CPEM a MSD závislé na městu Marseille, pokud jde o jejich prostory, zaměstnance a fungování, je třeba konstatovat, že CPEM nezpochybňuje skutečnosti, z nichž toto hodnocení vychází, ale pouze uvádí, že okolnost, že prostory a zaměstnanci jsou poskytovány městem Marseille, neznamená, že se CPEM a MSD řídí příkazy tohoto města. Ani OLAF, ani Komise přitom netvrdily, že tak tomu je. OLAF pouze považoval tyto okolnosti za známky závislosti těchto dvou sdružení na městu Marseille, což je dedukce, která je z hlediska skutkových okolností věci přiměřená. V tomto ohledu, ponecháme-li stranou okolnost, že MSD je závislý na městu Marseille, pokud jde o jeho prostory, zaměstnance a fungování, je třeba vzít v úvahu zejména stanovy MSD. Jejich článek 2, nazvaný „Předmět činnosti", jmenovitě upřesňuje, že sdružení musí provádět své vzdělávací činnosti „v rámci politiky odborného vzdělávání definované zastupitelstvem města" a že pomoc marseillským organizacím pro odborné vzdělávání, zejména prostřednictvím poskytování prostor, se děje „s předchozím souhlasem zastupitelstva města". Třetí argument CPEM proto nezpochybňuje opodstatněnost napadeného rozhodnutí.

71 Začtvrté, CPEM zpochybňuje body 11-7 a 11-8 závěrečné zprávy úřadu OLAF, v nichž OLAF konstatuje, že město Marseille nedodrželo své závazky v oblasti spolufinancování a že ani CPEM, ani MSD jej k tomu nenutily, což ukazuje na jejich závislost ve vztahu k městu a relativnost jejich skutečné rozhodovací pravomoci.

72 Na prvním místě je třeba relativizovat vliv obou těchto bodů zprávy na obsah napadeného rozhodnutí. OLAF totiž ve své závěrečné zprávě neuvedl čísla zmíněná v bodě 11-7 závěrečné zprávy a ukazující, že město Marseille nedodrželo své závazky, proto, aby to vytkl žalobci, nýbrž na tuto okolnost ve spojení se skutečností, že CPEM a MSD nenutily město k plnění uvedených závazků, odkázal výlučně proto, aby podpořil svůj závěr, co se týče závislosti těchto dvou sdružení ve vztahu k městu Marseille.

73 Na druhém místě je třeba zamítnout žalobcův argument, že město Marseille dodrželo veškeré své finanční závazky, ba že šlo i nad rámec svých závazků.

74 Projekt schválený rozhodnutím o udělení totiž předpokládal příspěvek města Marseille ve výši 274 231 eur. Mezi účastníky řízení je nesporné, že tato částka se skládala z části „Provoz“ (nebo „Výdaje na poradenství“ v terminologii CPEM) a z části „Podpora mikroprojektů“. Podle CPEM dosáhl příspěvek města Marseille výše 129 581,66 eur v části „Provoz“ a výše 21 769 eur v části „Podpora mikroprojektů“, takže jeho příspěvek činil celkem 151 350,66 eur. Pokud jde o Komisi, ta uvádí celkový příspěvek města ve výši 141 860,29 eur.

75 Soud se domnívá, že pro účely řešení projednávaného sporu není nutné zjišťovat původ rozdílu mezi těmito dvěma čísly, poněvadž i při způsobu výpočtu navrhovaném žalobcem zůstává skutečný příspěvek města Marseille o 122 880,34 eur nižší oproti tomu, co předpokládal projekt schválený rozhodnutím o udělení. Pokud jde o žalobcovo tvrzení, že pokud jde o finanční pomoc mikroprojektům, závazky předpokládané

projektem schváleným Komisí odporovaly francouzskému zákonu, stačí uvést, že kromě skutečnosti, že toto tvrzení není podepřeno důkazy, nepopírá konstatování v bodě 11-8 závěrečné zprávy úřadu OLAF, podle něhož ani CPEM, ani MSD nenutily město Marseille ke splnění jeho finančních závazků v oblasti spolufinancování. Kromě toho je třeba zdůraznit, že CPEM se každopádně nemůže dovolávat skutečnosti, že plán financování, které ono samo předložilo, obsahoval příjmy, které nebylo s to zákonně získat.

76 Z toho plyne, že čtvrtý argument žalobce musí být zamítnut stejně jako druhá část druhého žalobního důvodu.

Ke třetí části, vycházející z neuplatnitelnosti Průvodce vedoucího projektu vůči žalobci

Argumenty účastníků řízení

77 CPEM uvádí, že Průvodce vedoucího projektu, který vůči němu OLAF uplatňuje, mu nebyl předán v příloze rozhodnutí o udělení a že jeho prozatímní znění obsahující jednotlivé listy, na které odkazuje OLAF ve svých zprávách, obdrželo teprve v září 1999. Prozatímní znění přitom CPEM nepovažovalo za závazné, a tudíž k němu nepřihlíželo. Navíc znění, o které OLAF opírá své výtky vůči žalobci, nebylo nikdy jasně určeno a nic neprokazuje, že mu bylo oznámeno. Konečně definitivní znění Průvodce vedoucího projektu neobsahovalo dotčené listy. Všechny výtky týkající se těchto listů jsou tedy irelevantní.

78 Kromě toho CPEM uvádí, že i za předpokladu, že by vůči němu mohl být Průvodce vedoucího projektu uplatňován, nelze jej při respektování hierarchie norem vykládat ve

smyslu odporujícím nařízením o reformě strukturálních fondů a finančnímu nařízení ve znění platném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu, jak to však činí OLAF, jejž v tomto směru následuje Komise.

79 Komise žalobcovy argumenty vyvrací.

Závěry Soudu

80 Na prvním místě je třeba uvést, že dne 10. listopadu 1999 souhlasilo CPEM podpisem pana R., svého tehdejšího předsedy, s tím, že bude dodržovat podmínky stanovené Průvodcem vedoucího projektu.

81 Kromě toho ze spisu vyplývá, že od účastníků schůzky v Belfastu ve dnech 16. až 19. září 1999, na níž bylo konsorcium CPEM/MSD zastupováno panem G., předsedou MSD, bylo požadováno, aby si pozorně přečetli návrh průvodce, který jim byl rozdán, a aby co nejrychleji zaslali své otázky a komentáře, aby mohl být návrh doplněn. Aby byly zohledněny potřeby a zájmy různých beneficientů pilotního projektu, Komise tedy dbala na to, aby získala jejich vyjádření a vypracovala konečné znění průvodce ve spolupráci s nimi. CPEM si proto muselo být vědomo toho, že prozatímní znění Průvodce vedoucího projektu nebylo dokumentem, který by byl zcela bez relevance, a že průvodce obsahuje zvláštní ustanovení k provedení pilotního projektu, která se zajisté mohou v konečné verzi změnit, avšak která mu přísluší dodržovat, což se zavázalo činit podpisem pana R., k němuž došlo dne 10. listopadu 1999, po obdržení znění rozdaného při schůzce v Belfastu, a tedy s jeho znalostí.

82 V této perspektivě musí být odmítnut argument CPEM, podle něhož CPEM nepřihlíželo ke znění rozdanému v Belfastu, poněvadž toto znění bylo označeno jako prozatímní. Při okolnostech, které byly právě popsány, by totiž takto formalistický

přístup porušoval povinnost loajality spočívající na žadatelích a příjemcích pomoci, která je vlastní systému pomoci z fondů Společenství a podstatná pro jeho řádné fungování (viz obdobně rozsudek Soudu ze dne 7. listopadu 2002, Vela et Tecnagrind v. Komise, T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, Recueil, s. II-4547, bod 322, a ze dne 28. ledna 2004, Euroagri v. Komise, T-180/01, Recueil, s. II-369, bod 83).

83 Na druhém místě je třeba konstatovat, že v rozporu s tvrzeními CPEM mu konečné znění Průvodce vedoucího projektu bylo řádně oznámeno, jak vyplývá z potvrzení o jeho obdržení zaslaného dne 5. ledna 2000 panem B., pověřencem MSD, elektronickou poštou, které bylo předloženo Komisí.

84 Na třetím místě, jak to oprávněně zmiňuje Komise, CPEM v žalobě neuvádí, že jednání, která mu jsou vytýkána v napadeném rozhodnutí, byla přípustná na základě kteréhokoli pozdějšího znění Průvodce vedoucího projektu. Není tedy zřejmé, jak by případné rozdíly, které mohly existovat mezi různými zněními průvodce, mohly vést ke zmatení spolupracovníků CPEM, pokud jde o povinnosti CPEM při provádění pilotního projektu.

85 Konečně na čtvrtém místě, pokud jde o argument, že OLAF nedodržel hierarchii norem, když upřednostnil Průvodce vedoucího projektu před příslušnými nařízeními Společenství, odkazuje CPEM na bod 71 dopisu úřadu OLAF ze dne 11. dubna 2006, v němž OLAF odpověděl na připomínky CPEM k jeho inspekční zprávě. Tento bod má následující znění:

„Pokud jde o hierarchii příslušných právních textů, Průvodce vedoucího projektu z roku 1999 na Listu B – rámeček bod 1 druhá šipka poslední odstavec – (strana 8) stanovoval, že právní texty vztahující se k programu jsou hierarchizovány následujícím způsobem:

– rozhodnutí Evropské komise, kterým se zprostředkovatelské struktuře uděluje grant a jeho přílohy;

– nařízení, která vymezují činnosti uznatelné v rámci ESF (seznam uznatelných výdajů byl přijat Komisí a vydán v Úředním věstníku Společenství);

– obecné nařízení o strukturálních fondech.“

86 V tomto ohledu je třeba zaprvé konstatovat, že z tohoto seznamu nevyplývá, že by byl vypracován v pořadí od normy s nejvyšší právní silou k právní normě s nejnižší právní silou spíše než v pořadí opačném. Zadruhé, i kdyby první předpoklad platil, takový abstraktní údaj ze strany úřadu OLAF o nesprávném hierarchickém pořadí mezi příslušnými právními ustanoveními by jako takový nebyl takové povahy, aby způsobil vadnost napadeného rozhodnutí. Je totiž třeba zaprvé uvést, že sám Průvodce vedoucího projektu se v hierarchii norem citovaných ze strany úřadu OLAF neobjevuje. Zadruhé, CPEM neuvedlo žádné konkrétní ustanovení Průvodce vedoucího projektu, které by bylo neslučitelné s jakoukoli nadřazenou normou, a pouze ujišťuje, že „žádný prvek [obsažený v Průvodci vedoucího projektu] nemůže existovat nebo být vykládán ve smyslu odporujícím [příslušným] nařízením a v logice striktního uplatňování hierarchie aktů“. Za těchto okolností je čtvrtý argument CPEM třeba zamítnout.

87 Z toho plyne, že třetí část druhého žalobního důvodu, jakož i pátou část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout.

Ke čtvrté části, týkající se vytýkaných nesrovnalostí

88 V rámci šesti argumentů, které v této části druhého žalobního důvodu CPEM uplatňuje, uvádí v podstatě, že Komise s nesrovnalostmi, které mu jsou v napadeném rozhodnutí vytýkány, souhlasila nebo že o nich přinejmenším věděla anebo že nešlo o nesrovnalosti odůvodňující zrušení pomoci Společenství.

K prvnímu z argumentů, vycházejícímu z praxe Komise v rámci ESF a domnělého souhlasu Komise s technikou tzv. „valorizace"

– Argumenty účastníků řízení

89 CPEM v podstatě uvádí, že Komise souhlasila s praxí tzv. „valorizace", pokud jde o projekty ESF ve Francii. V tomto kontextu odkazuje zaprvé na praxi v rámci projektů ESF ve Francii, zadruhé na podíl některých vnitrostátních orgánů při „valorizaci", jak ji uplatňovalo CPEM, a zatřetí na e-mail Komise CPEM ze dne 28. června 2001, v němž byla tato praxe odsouhlasena. Tuto praxi proto nemohlo napadené rozhodnutí považovat za vadnou.

90 Komise očekává, že, pokud jde o „valorizaci", bude rozlišováno mezi projekty spadajícími do „klasického rámce" ESF na jedné straně a pilotními projekty podle čl. 6 odst. 1 písm. a) nařízení č. 4255/88, jako je ten, o který jde v projednávané věci, na straně druhé. Podle ní má v „klasickém rámci" ESF finanční podpora ESF podobu spolufinancování národního programu nebo globálních grantů spravovaných členským státem nebo jinými vnitrostátními orgány, zatímco v rámci čl. 6 odst. 1 nařízení č. 4255/88 je finanční podpora ESF spravována přímo Komisí, což znamená, že Komise sama vybírá příjemce prostřednictvím zvláštního rozhodnutí o udělení podpory, k němuž se váže soubor příslušných normativních předpisů. Podle Komise je

v „klasickém rámci“ ESF „valorizace“ akceptována, zatímco v rámci čl. 6 odst. 1 nařízení 4255/88 tato technika nikdy akceptována nebyla.

– Závěry Soudu

91 Především je třeba konstatovat, že pokud jde o techniku tzv. „valorizace“, jak vyplývá ze spisu, jakož i z vysvětlení podaných účastníky řízení při jednání, ta spočívá v tom, že výdaje, které vzniknou územním celkům při plnění jejich poslání, se započítávají do finančních příspěvků, jež mají poskytnout na určitý projekt. V projednávané věci byla „valorizace“ uplatněna zejména ve vztahu k finančnímu příspěvku zastupitelstva (conseil général) departementu Bouches-du-Rhône do rozpočtu pilotního projektu, k němuž byly připočítány výdaje příslušného orgánu státní správy v rámci daného departementu, a sice ředitelství pro práci, zaměstnanost a odborné vzdělávání Bouches-du-Rhône (DDTEFP), vynaložené v rámci jeho politiky v oblasti zaměstnanosti a začleňování nezaměstnaných osob. Jak vyplývá z rozhodnutí o udělení, příspěvek zastupitelstva, který byl uveden v rubrice „Příspěvek v hotovosti“ („Contribution in cash“) rozpočtu, měl činit 200 000 eur. CPEM nezpochybnilo, že přinejmenším část tohoto příspěvku nebyla vyplacena, nýbrž byla realizována v podobě „valorizace“ tak, že mezi zastupitelstvem a CPEM anebo MSD k žádné přímé platbě nedošlo.

92 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že v rámci klasického rámce ESF, jak je definován Komisí, veřejnými výdaji, které jsou „valorizovány“ jakožto vlastní příspěvky v rámci pomoci Společenství, jsou výdaje vynaložené samotným příjemcem pomoci, totiž členským státem nebo jím určeným vnitrostátním orgánem. Naopak, pokud v projednávané věci CPEM hodlal obdobným způsobem „valorizovat“ výdaje samosprávných celků, stačí konstatovat, že nejde o jeho vlastní výdaje jakožto příjemce pomoci Společenství, ale o výdaje třetí osoby – přispěvatele. V podobě uplatňované ze strany CPEM mu tedy „valorizace“ nesloužila k tomu, aby se zhostilo vlastních závazků v rámci účasti na projektu, ale k tomu, aby byly splněny závazky přispívajících třetích osob. Tato účast přitom podle rozpočtu navrženého CPEM a převzatého do rozhodnutí o udělení měla spočívat v příspěvcích v hotovosti, což vylučovalo jakékoli započítávání výdajů vynaložených v jiném kontextu, které nebyly skutečně inkasovány ze strany

konsorcia CPEM/MSD. V tomto kontextu je třeba připomenout ustálenou judikaturu, podle které s ohledem na samotnou povahu finanční pomoci udělované Společenstvím představuje povinnost dodržovat finanční podmínky uvedené v rozhodnutí o udělení stejně jako povinnost dotčený projekt věcně splnit jeden z podstatných závazků příjemce a z tohoto důvodu je podmínkou pro přidělení pomoci Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. ledna 2006, Comunità montana della Valnerina v. Komise, C-240/03 P, Sb. rozh. s. I-731, bod 86; rozsudky Soudu ze dne 26. září 2002, Sgaravatti Mediterranea v. Komise, T-199/99, Recueil, s. II-3731, bod 130, a Vela a Tecnagrind v. Komise, uvedený výše, bod 399).

93 Z toho plyne, že „valorizace" tak, jak byla uplatňována CPEM, nedopovídala běžné praxi Komise v rámci ESF a byla rozhodnutím o udělení dokonce zakázána.

94 Argumenty předložené CPEM nejsou takové povahy, aby mohly toto konstatování vyvrátit.

95 Pokud jde zaprvé o praxi v rámci ESF na vnitrostátní úrovni, tato zapadá právě do rámce, v němž se při „valorizaci" započítávají výdaje vnitrostátních orgánů jakožto příjemců podpory Společenství, a nikoli výdaje třetích osob. Tento argument je tedy irelevantní, takže není důvod se z tohoto titulu dotazovat osob a institucí, jejichž slyšení CPEM navrhuje.

96 Zadruhé skutečnost, že vnitrostátní orgány na místní úrovni a na úrovni departementu byly o „valorizaci“, jak ji CPEM uplatňovalo, informovány a dokonce se na ní podílely, není pro účely posouzení legality napadeného rozhodnutí relevantní, pokud toto rozhodnutí konstatuje porušení povinností podle rozhodnutí o udělení ze strany CPEM.

97 Zatřetí, e-mail ze dne 28. června 2001 od paní G., pracovnice GŘ Zaměstnanost, jehož se CPEM dovolává, nelze vykládat jako souhlas s „valorizací“, jak ji uplatňovalo CPEM, ze strany Komise. Šlo totiž o odpověď na e-mail, v němž pracovnice CPEM položila otázku, která se týkala jasně a výlučně toho, jak vyplnit určitý formulář v rámci přípravy prozatímní finanční zprávy, a nikoli přípustnosti určité praxe při financování projektu. Pojem „valorizace“ se v něm nevyskytoval a z kontextu nevyplývalo, že „granty a podpory […] přidělené na mikroprojekty“ ze strany partnerů CPEM, zmíněné v e-mailu spolupracovnice CPEM, jsou ve skutečnosti výdaji vynaloženými veřejnými orgány a započítanými v rámci pilotního projektu, aniž by došlo ke skutečnému vyplacení příspěvku ze strany dotčených orgánů. Konečně ze znění odpovědi paní G. jasně plyne, že se hodlala vyslovit výlučně k problému vyplňování formuláře, a nikoli k praxi „valorizace“, jak ji uplatňovalo CPEM.

98 Argument CPEM vycházející z toho, že Komise s praxí tzv. „valorizace“ souhlasila, je proto třeba zamítnout.

K druhému argumentu, vycházejícímu z toho, že zaúčtování bezúročných půjček nemá povahu závažné nesrovnalosti

– Argumenty účastníků řízení

99 Druhý argument se vztahuje ke skutečnosti, že CPEM v rámci svého vlastního finančního příspěvku do projektu zaúčtovalo bezúročné půjčky, které poskytlo jednotlivým nositelům mikroprojektů. Podle definice podané CPEM, kterou Komise nezpochybňuje, jde o osobní půjčky bez úroků a záruk, jejichž výše se pohybuje mezi 1 500 a 15 000 eury. CPEM zaprvé uvádí, že jeho úmysl použít tyto půjčky jasně vyplýval z jeho přihlášky. Kromě toho naznačuje, že rozbor jeho finančních výkazů sestavených ke dni 31. prosince 1997, jakož i jeho předběžného rozpočtu na rok 1998, připojených k jeho přihlášce, ukazuje, že nemá jiné prostředky na fungování než ty, které plynou z veřejných podpor a tvoří jeho úvěrové fondy. Zadruhé CPEM uvádí, že Komise byla o využívání bezúročných půjček informována nejpozději v srpnu 2001 při předložení prozatímní zprávy.

100 Komise argumenty CPEM zpochybňuje.

– Závěry Soudu

101 Pokud jde o existenci závažné nesrovnalosti z důvodu zaúčtování bezúročných půjček, je třeba připomenout, že povinnost dodržovat finanční podmínky vyplývající z rozhodnutí o udělení představuje jeden z podstatných závazků příjemce (viz bod 92

výše). V tomto kontextu čl. 24 odst. 1 a 2 nařízení č. 4253/88 musí být vykládán v tom smyslu, že opravňuje Komisi k tomu, aby v případě porušení finančních podmínek stanovených v rozhodnutí o udělení zrušila udělenou finanční pomoc (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Sgaravatti Mediterranea v. Komise, body 130 a 131).

102 V projednávané věci rozpočet uvedený v příloze II rozhodnutí o udělení stanovil v rubrice „Příspěvek v hotovosti“ finanční příspěvek ze strany CPEM ve výši 184 615 eur.

103 Jak přitom správně uvádí Komise, splátky bezúročných půjček poskytnutých CPEM tvoří příjmy, které je třeba od částek vyplacených CPEM odečíst, má-li být zjištěna částka, kterou CPEM skutečně vynaložil. Poněvadž tyto splátky budou moci činit až 100 % částek poskytnutých ve formě půjček, bude mít tedy příspěvek CPEM tendenci klesat, až s postupnými splátkami zcela zanikne. Poskytnutí půjček nositelům mikroprojektů ze strany CPEM není proto již pojmově možné započíst v nominální výši do jeho vlastního finančního příspěvku do projektu. Tato okolnost není ostatně CPEM zpochybňována. Z toho plyne, že CPEM nedodrželo závazek, vyplývající z rozpočtu připojeného k rozhodnutí o udělení, vložit do projektu vlastní finanční příspěvek ve výši 184 615 eur.

104 Komise tudíž v tomto ohledu v bodě 8 písm. c) napadeného rozhodnutí právem konstatovala, že existuje závažná nesrovnalost.

105 Argumenty CPEM nejsou takové povahy, aby mohly toto konstatování vyvrátit.

106 Na prvním místě je třeba konstatovat, že z přihlášky nikterak neplyne úmysl CPEM uchylovat se systematicky k půjčkám, aby se zhostilo svého finančního příspěvku do projektu. Pojem „bezúročná půjčka“ se v ní objevuje jen jednou v následující větě: „Podpora Evropské unie v rámci této výzvy k předkládání projektů umožní urychlit a napomoci mobilizaci různých pomocí, záručních fondů a případných bezúročných půjček, které budou působit synergicky a přispějí k tomu, že tyto akce nabudou trvalé povahy ve formě stálého místního finančního rámce“. Tuto ojedinělou zmínku o bezúročných půjčkách, opatřenou kromě toho přívlastkem „případný“, nelze chápat tak, že znamená, že v rámci projektu bude tento nástroj systematicky využíván. Navíc tato zmínka se činí v kontextu výčtu nástrojů, jejichž mobilizace, jak se uvádí, bude pilotním projektem podpořena, takže vlastně není jasné, zda jde o nástroj tvořící součást projektu, či nástroj vnější, který by mohl být díky projektu mobilizován.

107 Pokud jde o tvrzení, že bezúročné půjčky byly zmíněny při prezentaci plánu financování – k neupřesněnému datu, ale pravděpodobně v rámci přezkumu přihlášek – a při veřejné prezentaci při příležitosti kolokvia konaného ve dnech 8. a 11. července 2000, nepředložilo CPEM žádný důkaz. Toto tvrzení musí být proto zamítnuto jako nepodložené.

108 Na druhém místě skutečnost, že prozatímní zpráva předaná v srpnu 2001 zmiňuje bezúročné půjčky, nemůže vést k závěru, že Komise CPEM informovala o tom, že tyto půjčky nemohou být zaúčtovány do jeho příspěvku, opožděně. Článek 3 odst. 3 rozhodnutí o udělení totiž specifikoval, že „pouze výdaje, u nichž byl příslušný závazek přijat do dne 30. srpna 2001 a vynaložené do dne 28. února 2002 [lze] považovat za uznatelné a započítat při výpočtu celkových částek připadajících na příjemce podle tohoto rozhodnutí“. Tato mezní data byla rozhodnutím ze dne 18. září 2001 prodloužena do 31. prosince 2001, respektive do 30. června 2002. Je tedy nutno konstatovat, že „prozatímní“ zpráva byla vydána takřka na konci původně předpokládané doby pro přijímání závazků výdajů a přibližně čtyři měsíce před uplynutím doby, na niž byla prodloužena. Informaci poskytnutou v tomto stadiu projektu tedy nelze v žádném případě považovat za informaci danou včas.

109 Na třetím místě, pokud jde o tvrzení CPEM, že e-mail MSD paní G. ze dne 5. února 2002 týkající se bezúročných půjček nebyl skutečně zodpovězen, je třeba zaprvé uvést, že odpověď paní G. v e-mailu ze dne 6. února 2002 jasně uváděla, že přihláška nezmiňovala bezúročné půjčky, že jejich započítávání není možné, poněvadž splátky by snížily celkové náklady na projekt, což by mělo za následek snížení pomoci ESF, a že problém je třeba řešit „nevratným" příspěvkem. Zadruhé, tento e-mail vznikl až po uplynutí prodloužené doby pro přijímání závazků výdajů. Otázky CPEM se tedy mohly týkat pouze podmínek zaúčtování a odpověď, která mohla být na tyto otázky dána, nemohla mít žádný dopad na soulad skutečně přijatých závazků výdajů s podmínkami specifikovanými v rozhodnutí o udělení. Toto tvrzení je tedy třeba jako neopodstatněné a irelevantní zamítnout.

110 Z toho plyne, že druhý argument CPEM je třeba zamítnout.

Ke třetímu argumentu, vycházejícímu z domnělého rozporu mezi napadeným rozhodnutím a rozhodnutím o udělení

111 V rámci třetího argumentu uplatňuje CPEM čtyři body, v nichž mu Komise v napadeném rozhodnutí vytýká skutečnosti, které byly zmíněny již v přihlášce, a které tak byly Komisí akceptovány v rozhodnutí o udělení. Komise je tedy přinejmenším spoluodpovědná za vytýkané skutečnosti.

112 CPEM zaprvé zdůrazňuje, že Komise již od přezkumu jeho přihlášky věděla, že bude využito veřejného financování. Proto mu tuto skutečnost nemůže vytýkat.

113 V tomto ohledu Soud především uvádí, že Komise v napadeném rozhodnutí nevytýká CPEM spolufinancování pilotního projektu ze strany územních celků. Komise naopak v bodě 8 písm. d) napadeného rozhodnutí výslovně kritizuje nedostatečnost veřejného spolufinancování oproti schválenému rozpočtu. CPEM je naproti tomu v bodě 8 písm. b) napadeného rozhodnutí vytýkáno, že započítalo výdaje vzniklé místním celkům, které nebyly vynaloženy v rámci pilotního projektu, nýbrž v rámci činností spadajících do samostatné pravomoci těchto celků (technika „valorizace“).

114 Jak přitom bylo konstatováno již v bodech 93 a 98 výše, Komise přitom tuto praxi „valorizace“ nijak neodsouhlasila a v rozporu s tím, co tvrdí CPEM, přihláška neobsahovala žádný údaj o tom, že CPEM má v úmyslu se k „valorizaci“ uchýlit. Příspěvky územních celků byly naopak v plánu financování projektu zahrnuty do rubriky „Příspěvek v hotovosti“. Komise tedy z přihlášky nemohla vyvozovat, že tyto příspěvky budou spočívat v tom, že se pouze do účtů pilotního projektu zanesou částky, jež CPEM ani MSD nebyly skutečně vyplaceny.

115 Pokud jde dále o dopis DDTEFP ze dne 14. října 1998, který byl uveden v příloze 7 přihlášky a který podle CPEM prokazuje, že Komise byla o vytýkaných skutečnostech informována, nejde v něm vůbec o „valorizaci“. DDTEFP v tomto dopise pouze obecně ujišťuje předsedu CPEM o tom, že „bude moci doprovázet projekt […] a mobilizovat státní prostředky, aby se tato pomoc případně doplnila a aby se přispělo k financování doprovodných akcí nezbytných pro úspěch projektu“. Nic v tomto dopise naopak neukazuje na to, že finanční příspěvky územních celků zahrnuté v plánu financování do rubriky „Příspěvek v hotovosti“ mají být realizovány v podobě „valorizace“.

116 CPEM zadruhé uvádí, že Komise již od přezkumu jeho přihlášky věděla o institucionálním partnerství, které je spojovalo s různými dotčenými územními celky.

117 V tomto ohledu stačí konstatovat, že tato výtka není pro posouzení legality napadeného rozhodnutí relevantní. V napadeném rozhodnutí totiž není CPEM vytýkána skutečnost, že spolupracovalo s územními celky, nýbrž to, že tuto spolupráci realizovalo způsobem odporujícím podmínkám rozhodnutí o udělení.

118 Zatřetí CPEM uvádí, že Komise již od přezkumu jeho přihlášky věděla o úzkém vztahu, který má s MSD.

119 V tomto ohledu stačí rovněž konstatovat, že tato výtka je ve vztahu k posouzení legality napadeného rozhodnutí bez relevance. Jak vyplývá z bodu 8 písm. e) odůvodnění napadeného rozhodnutí, CPEM totiž není vytýkán jeho vztah s MSD, nýbrž nanejvýš některé aspekty vztahu obou těchto sdružení k městu Marseille.

120 Začtvrté, CPEM uvádí, že „OLAF ve své zprávě kritizuje“ způsob, jakým CPEM mikroprojekty řídilo, zatímco v rámci některých schůzek, k nimž došlo během provádění pilotního projektu, neměla Komise v této věci nikdy žádné připomínky.

121 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že CPEM neuvádí, ve které zprávě úřadu OLAF a přesně na kterém místě této zprávy je mu vytýkán způsob, jakým mikroprojekty řídí. Tuto výtku vznášenou CPEM je tedy třeba odmítnout jako nepřípustnou, neboť neodpovídá požadavkům čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu. Popis žalobního důvodu CPEM totiž neumožňuje Komisi, aby připravila svou obranu, a Soudu, aby provedl soudní přezkum (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 30. listopadu 2000, Industrie des poudres sphériques v. Komise, T-5/97, Recueil, s. II-3755, bod 192).

122 Třetí argument CPEM je tedy třeba zamítnout.

Ke čtvrtému argumentu, vycházejícímu z toho, že Komise věděla o některých skutečnostech vytýkaných v napadeném rozhodnutí

– Argumenty účastníků řízení

123 CPEM v podstatě uvádí, že zaměstnanci Komise věděli o jeho potížích s dodržením plánu financování. Zejména pan C., v té době vedoucí oddělení v rámci GŘ Zaměstnanost, pověřený pilotním projektem, radil CPEM, pravděpodobně v září 1999, aby oficiálně nežádalo o změnu rozhodnutí o udělení, nýbrž aby nahradilo bezúročné půjčky veřejným financováním a následně požádalo o prostou rozpočtovou změnu. Navíc na základě dopisu CPEM ze dne 9. dubna 2002 obsahujícího žádost o uvolnění části bankovní záruky, jakož i změnu rozpočtu zohledňující zrušení finanční účasti CPEM, Komise nejenže neměla ke změněnému plánu připomínky, ale rovněž uvolnila dotčenou záruku. Komise je tedy spoluodpovědná.

124 Komise argumenty CPEM vyvrací.

– Závěry Soudu

125 Tímto argumentem se CPEM v podstatě dovolává porušení zásady ochrany legitimního očekávání, které mělo, vycházejícího z toho, že zaměstnanci Komise věděli o jeho obtížích s dodržením plánu financování, a z rad údajně poskytnutých panem C., pokud se týče skutečnosti, že nevložení stanovené finanční účasti nepovede ke zrušení udělené pomoci Společenství.

126 K tomu je zaprvé třeba připomenout, že právo dovolávat se legitimního očekávání předpokládá současné splnění tří podmínek. Zaprvé, zúčastněné osobě musely být veřejnou správou Společenství poskytnuta přesná, nepodmíněná a shodující se ujištění z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Zadruhé tato ujištění musejí být takové povahy, že z nich u toho, komu jsou určena, vznikne legitimní očekávání. Zatřetí musejí být poskytnutá ujištění v souladu s platnými normami (viz rozsudky Soudu ze dne 30. června 2005, Branco v. Komise, T-347/03, Sb. rozh. s. II-2555, bod 102 a citovaná judikatura, a ze dne 23. února 2006, Cementbouw Handel & Industrie v. Komise, T-282/02, Sb. rozh. s. II-319, bod 77).

127 Druhá z těchto podmínek přitom v projednávané věci zcela zjevně splněna není. Článek 119 odst. 1 nařízení č. 1605/2002 totiž stanoví, že „částka grantu je stanovena jako konečná až poté, co orgán přijme závěrečné zprávy a účty, aniž jsou dotčeny následné kontroly provedené orgánem“. Článek 2 odst. 1 „Zvláštních podmínek“ uvedených v příloze III rozhodnutí o udělení navíc výslovně stanovil, že případné změny ustanovení uvedených v příloze I (podrobnosti operace „Místní sociální kapitál“) a II (rozpočtové podrobnosti operace „Místní sociální kapitál“) dotčeného rozhodnutí „[musí] být formulovány písemně a připojeny k rozhodnutí“ a že „ústní dohoda strany nezavazuje“. CPEM si tedy bylo nebo mělo být vědomo skutečnosti, že ujištění a rady poskytnuté ústně zaměstnanci Komise je nemohou zprostit dodržování jeho závazků podle rozhodnutí o udělení a zejména podle plánu financování uvedeného v příloze II tohoto rozhodnutí. Proto ujištění poskytnutá ústně zaměstnanci Komise – i za předpokladu, že by byla prokázaná – nemohla u CPEM založit legitimní očekávání, že úplná absence financování z jeho strany bude Komisí konkludentně akceptována nebo potvrzena formou prosté rozpočtové změny. Tím spíše CPEM nemůže k tomu, aby odůvodnilo své legitimní očekávání, argumentovat ani mlčením na straně Komise poté,

co její zaměstnanci obdrželi informace o bezúročných půjčkách či o obtížích, které mělo s dodržováním plánu financování, ani skutečností, že Komise uvolnila část bankovní záruky.

128 Kromě toho není splněna ani třetí podmínka stanovená judikaturou uvedenou v bodě 126 výše. Výzva k podávání nabídek totiž ve svém bodě II.2 druhém pododstavci stanovila, že příjemci „budou povinni poskytnout spolufinancování, jehož výše nebude smět být nižší než 15 % požadovaného grantu“. Pokud jde o rozhodnutí o udělení, to ve své příloze II obsahující finanční plán stanovovalo „příspěvek v hotovosti“ ze strany CPEM na 184 615 eur. Podle čl. 2 čtvrtého pododstavce rozhodnutí o udělení tvořily přílohy nedílnou součást tohoto rozhodnutí. Případná ujištění ze strany zaměstnanců Komise uvádějící, že Komise nebude vyžadovat skutečné vyplacení finančního příspěvku CPEM a že bude akceptovat jeho nahrazení příspěvky územních celků, proto porušovala ustanovení výzvy k podávání nabídek, jakož i rozhodnutí o udělení.

129 Z toho plyne, že čtvrtý argument CPEM je třeba zamítnout.

K pátému argumentu, vycházejícímu z toho, že Komise nezohlednila hodnotící zprávy vypracované na vnitrostátní úrovni před tím, než se začala zabývat stížnostmi

130 CPEM podstatě uvádí, že před tím, než se Komise začala zabývat stížnostmi došlými jejím útvarům, měla vzít v úvahu zprávu vypracovanou na vnitrostátní úrovni vyjadřující spokojenost nositelů mikroprojektů s řízením pilotního projektu ze strany CPEM.

131 V tomto ohledu stačí konstatovat, že výtky formulované vůči CPEM v napadeném rozhodnutí se opírají výlučně o výsledky vyšetřování úřadu OLAF, a nikoli o stížnosti došlé útvarům Komise, na jejichž základě bylo jen zahájeno uvedené vyšetřování.

132 Kromě toho skutečnost, že nositelé mikroprojektů mohli být spokojeni s řízením pilotního projektu ze strany CPEM, nevylučuje, že řízení ze strany CPEM mohlo z hlediska platné právní úpravy vykazovat nesrovnalosti.

133 Tento argument CPEM je proto třeba zamítnout.

K šestému argumentu, vycházejícímu z výsledků auditu provedeného v srpnu 2003 GŘ Zaměstnanost

134 CPEM v podstatě uvádí, že jelikož audit provedený v srpnu 2003 GŘ Zaměstnanost neodhalil větší nesrovnalosti a vedl pouze k vrácení částky 4 472,30 eur z jednoho milionu eur pomoci Společenství, žádost o úplné navrácení předložená v téže věci prokazuje nekonzistentnost a spoluodpovědnost Komise. Navrhuje vyslechnout jakožto svědky čtyři zaměstnance Komise, kteří byli v té době pověřeni dotčeným auditem v rámci GŘ Zaměstnanost.

135 Z judikatury v tomto ohledu vyplývá, že je obvyklé, aby kontrola zahájená z důvodu nových skutečností, které vyvolaly podezření, že v některých projektech existují nesrovnalosti, byla hlubší a poskytla výsledky odlišné od dřívější rutinní kontroly, k níž došlo v situaci bez jakéhokoli podezření (viz analogicky výše uvedený rozsudek

Euroagri v Komise, bod 59). Skutečnost, že vyšetřování ze strany úřadu OLAF umožnilo odhalit nesrovnalosti, které nebyly zjištěny při auditu provedeném GŘ Zaměstnanost, proto nepředstavuje žádnou nekonzistentnost a nemůže ovlivnit legalitu napadeného rozhodnutí.

136 Z toho plyne, že je tento argument CPEM i jeho návrh na výslech svědků třeba zamítnout.

K páté části, vycházející z nepoužitelnosti nařízení č. 1605/2002

Argumenty účastníků řízení

137 CPEM kritizuje, že napadené rozhodnutí odkazuje na finanční nařízení ve znění nařízení č. 1605/2002. Nařízení 1605/2002 nabylo účinnosti až ode dne 1. ledna 2003, zatímco v době skutkových okolností bylo v platnosti finanční nařízení ze dne 21. prosince 1977 vztahující se k obecnému rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 356, s. 1), ve znění nařízení Rady (ES, ESUO, Euratom) č. 2779/98 ze dne 17. prosince 1998, kterým se mění finanční nařízení ze dne 21. prosince 1977 (Úř. věst. L 347, s. 3).

138 Komise argumenty CPEM vyvrací.

Závěry Soudu

139 V souladu s články 186 a 187 nařízení č. 1605/2002 se ode dne 1. ledna 2003 finanční nařízení ze dne 21. prosince 1977 zrušuje a odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na nařízení č. 1605/2002, a to v souladu se srovnávací tabulkou v příloze tohoto nařízení.

140 Z toho plyne, že ode dne 1. ledna 2003 byla ustanovení nařízení ze dne 21. prosince 1977 nahrazena ustanoveními nařízení č. 1605/2002 ve všech případech, na které se prvně uvedené nařízení vztahovalo, a to včetně pomoci Společenství udělené podle původního nařízení.

141 V projednávané věci stačí konstatovat, že CPEM neprokazuje a dokonce ani netvrdí, že skutečnosti vytýkané Komisí, které vedly ke zrušení pomoci Společenství, byly přípustné podle finančního nařízení ze dne 21. prosince 1977, ale pouze zpochybňuje, že na okolnosti projednávané věci mohlo být použito nařízení č. 1605/2002. S ohledem na skutečnosti obsažené ve spisu se tedy nejeví, že by nahrazení finančního nařízení ze dne 21. prosince 1977, ve znění nařízení č. 2779/98, nařízením č. 1605/2002 mělo v projednávané věci jakýkoli důsledek.

142 Za těchto okolností je třeba pátou část druhého žalobního důvodu zamítnout jako neopodstatněnou.

143 Protože oba žalobní důvody uplatněné CPEM byly zamítnuty, je třeba zamítnout i žalobu jako celek.

K nákladům řízení

144 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a CPEM nemělo ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedenému náhradu nákladů řízení, a to včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžných opatřeních.

Z těchto důvodů

SOUD (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (CPEM) ponese náklady řízení, a to včetně těch, které souvisejí s řízením o předběžných opatřeních.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 30. června 2009.

Podpisy.

Obsah

Právní rámec . . . . . II - 2125

Skutečnosti předcházející sporu . . . . . II - 2128

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení . . . . . II - 2131

K přípustnosti . . . . . II - 2133

1. Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 2133

2. Závěry Soudu . . . . . II - 2134

K přípustnosti druhého návrhového žádání, podle něhož má být CPEM přiznáno právo na náhradu škody . . . . . II - 2134

K přípustnosti třetího návrhového žádání, podle něhož má být zaměstnancům CPEM přiznáno právo na náhradu škody . . . . . II - 2136

K věci samé . . . . . II - 2136

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, zpochybňujícímu postup úřadu OLAF a Komise . . . . II - 2137

Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 2137

Závěry Soudu . . . . . II - 2139

2. Ke druhému žalobnímu důvodu, zpochybňujícímu napadené rozhodnutí co do meritu II - 2141

K první části, vycházející z porušení francouzského konceptu neziskové organizace . . II - 2141

Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 2141

Závěry Soudu . . . . . II - 2142

K druhé části, vycházející z nerespektování vztahů mezi žalobcem a městem Marseille II - 2143

Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 2143

Závěry Soudu . . . . . II - 2143

Ke třetí části, vycházející z neuplatnitelnosti Průvodce vedoucího projektu vůči žalobci II - 2147

Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 2147

Závěry Soudu . . . . . II - 2148

Ke čtvrté části, týkající se vytýkaných nesrovnalostí . . . . . II - 2151

K prvnímu z argumentů, vycházejícímu z praxe Komise v rámci ESF a domnělého souhlasu Komise s technikou tzv. „valorizace“ . . . . . II - 2151

– Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 2151

– Závěry Soudu . . . . . II - 2152

K druhému argumentu, vycházejícímu z toho, že zaúčtování bezúročných půjček nemá povahu závažné nesrovnalosti . . . . . II - 2155

– Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 2155

– Závěry Soudu . . . . . II - 2155

Ke třetímu argumentu, vycházejícímu z domnělého rozporu mezi napadeným rozhodnutím a rozhodnutím o udělení . . . . . II - 2158

Ke čtvrtému argumentu, vycházejícímu z toho, že Komise věděla o některých skutečnostech vytýkaných v napadeném rozhodnutí . . . . . II - 2161

– Argumenty účastníků řízení . . . . . II - 2161

– Závěry Soudu . . . . . II - 2162

K pátému argumentu, vycházejícímu z toho, že Komise nezohlednila hodnotící zprávy vypracované na vnitrostátní úrovni před tím, než se začala zabývat stížnostmi . . . II - 2163

K šestému argumentu, vycházejícímu z výsledků auditu provedeného v srpnu 2003 GŘ Zaměstnanost . . . II - 2164

K páté části, vycházející z nepoužitelnosti nařízení č. 1605/2002 . . . II - 2165

Argumenty účastníků řízení . . . II - 2165

Závěry Soudu . . . II - 2166

K nákladům řízení . . . II - 2167